

พระราชประวัติ สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ พระบรมราชชนนีพันปีหลวง

สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ พระบรมราชชนนีพันปีหลวงพระบรมราชินีนาถ ในพระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร เป็น พระธิดาองค์ใหญ่ของพลเอก พระวรวงศ์เธอ กรมหมื่นจันทบุรีสุรนาถ กับหม่อมหลวงบัว กิติยากร สมเด็จพระนางเจ้ารำไพพรรณี พระบรมราชินี ในพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว พระราชทานนามว่า “สิริกิติ์” ซึ่งมีความหมายว่า “ผู้เป็นศรี แห่งกิติยากร” ทรงพระราชสมภพ เมื่อวันที่ ๑๒ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕ ที่บ้านพลเอก เจ้าพระยาวงศา ณ ประพัตร์ (หม่อมราชวงศ์ท่าน สนธิวงศ์) ผู้เป็นบิดาของหม่อมหลวงบัว ณ บ้านเลขที่ ๑๘๐๘ ถนนพระรามหก ตำบลวังใหม่ อำเภอปทุมวัน จังหวัดพระนคร ขณะนั้นเป็นระยะที่ประเทศเพิ่ง เปลี่ยนแปลงการปกครองจากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์เป็นระบอบประชาธิปไตย ก่อนหน้านั้นพระบิดาของพระองค์ทรงดำรงตำแหน่งผู้ช่วยเสนาธิการทหารบก มียศเป็นพันเอก หม่อมเจ้านักขัตรมงคล กิติยากร

หลังจากเปลี่ยนแปลงการปกครองในวันที่ ๒๔ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๔๗๕ หม่อมเจ้านักขัตรมงคลทรงออกจากราชการทหาร โดยรัฐบาลแต่งตั้งให้ไปราชการในตำแหน่งเลขาธิการเอก ประจำสถานทูตสยาม ณ กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. ประเทศสหรัฐอเมริกา ส่วนหม่อมหลวงบัวซึ่งมีครรภ์แก่คงพำนักอยู่ในประเทศไทย จนให้กำเนิดหม่อมราชวงศ์สิริกิติ์แล้ว จึงเดินทางไปสมทบ มอบหม่อมราชวงศ์สิริกิติ์ให้อยู่ในความดูแลของเจ้าพระยาวงศา ณ ประพัตร์ และทำวณิศาพิธีเจริญไฟเป็นบิดาและมารดาของหม่อมหลวงบัว

หม่อมราชวงศ์สิริกิติ์ต้องอยู่ห่างไกลบิดามารดาตั้งแต่อายุน้อย บางคราวต้องระหกระเหินไปต่างจังหวัดตามเหตุการณ์ผันผวนทางการเมือง เช่น ในพุทธศักราช ๒๔๗๖ หม่อมเจ้าอัปสรสมาน กิติยากร พระมารดาของหม่อมเจ้านักขัตรมงคล ได้ทรงรับนิคดาตามเสด็จพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวไปสงขลาด้วย

ปลายพุทธศักราช ๒๔๗๗ หม่อมเจ้านักขัตรมงคลทรงลาออกจากราชการกลับประเทศไทยพร้อมครอบครัว อันมีหม่อมหลวงบัว หม่อมราชวงศ์กัลยาณกิติ บุตรคนโต และหม่อมราชวงศ์ ขุขบา บุตรคนเล็กผู้เกิดที่สหรัฐอเมริกา แล้วมารับหม่อมราชวงศ์คุณลลิตี บุตรคนรอง กับ หม่อมราชวงศ์สิริกิติ์จาก หม่อมเจ้าอัปสรสมาน กลับมาอยู่รวมกันที่ตำหนักซึ่งตั้งอยู่ที่ถนนสุขุมวิท ปากคลอง ผดุงกรุงเกษม ริมแม่น้ำเจ้าพระยา

หม่อมราชวงศ์สิริกิติ์เริ่มเรียนชั้นอนุบาลที่โรงเรียนราชินี ปากคลองตลาด ในพุทธศักราช ๒๔๗๙ แต่เมื่อสงครามมหาเอเชียบูรพาถูกลามมาถึงประเทศไทย จังหวัดพระนครถูกโจมตีทางอากาศ บ่อยครั้งทำให้การเดินทางไม่สะดวกและไม่ปลอดภัย ในพุทธศักราช ๒๔๘๓ จึงย้ายไปเรียนชั้นประถมและมัธยมที่โรงเรียนเซนต์ฟรังซิสซาเวียร์คอนแวนต์ ถนนสามเสน เพราะอยู่ใกล้บ้านในระยะที่พอจะเดินไปโรงเรียนเองได้ หม่อมราชวงศ์สิริกิติ์เริ่มเรียนเปียโนที่โรงเรียนเซนต์ฟรังซิสซาเวียร์คอนแวนต์ และในเวลาต่อมาได้ตั้งใจจะเป็นนักเปียโนผู้มีชื่อเสียง

หม่อมราชวงศ์สิริกิติ์ได้เผชิญสภาพของสงครามโลกมาเช่นเดียวกับคนไทยทั้งหลาย หม่อมเจ้านักขัตรมงคลผู้ทรงเป็นทหารเป็นผู้ถูกฝังให้บุตรและบุตรรู้จักความมีวินัย ความอดทน ความกล้าหาญ ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และความเสียสละ โดยอาศัยสถานการณ์สงครามเป็นตัวอย่ง และสงครามโลกก็ทำให้คนไทยทั้งปวงต้องหันหน้าเข้าช่วยเหลือกันในยามทุกข์ยาก สิ่งเหล่านี้จึงหล่อหลอมหม่อมราชวงศ์สิริกิติ์ให้มีความเมตตาต่อผู้อื่นและรักความมีระเบียบแบบแผนมาตั้งแต่เยาว์วัย

หลังจากสงครามสงบแล้ว นายกรัฐมนตรีในสมัยนั้น คือนายควง อภัยวงศ์ ได้แต่งตั้งให้หม่อมเจ้านักขัตรมงคลเป็นอัครราชทูตประจำประเทศอังกฤษ หม่อมเจ้านักขัตรมงคลจึงทรงพาครอบครัวทั้งหมดไปด้วยในกลางพุทธศักราช ๒๔๘๙ ขณะนั้นหม่อมราชวงศ์สิริกิติ์เรียนจบชั้นมัธยมปีที่ ๓ ของโรงเรียนเซนต์ฟรังซิสซาเวียร์คอนแวนต์แล้ว

ระหว่างที่อยู่ในประเทศอังกฤษ หม่อมราชวงศ์สิริกิติ์เรียนเปียโน ภาษาอังกฤษและภาษาฝรั่งเศสกับครูพิเศษ แต่อยู่ที่อังกฤษได้ไม่นาน พุทธศักราช ๒๔๙๐ หม่อมเจ้านักขัตรมงคลก็ทรงย้ายไปเป็นอัครราชทูตประจำประเทศฝรั่งเศสและเดนมาร์ก ก่อนจะกลับมาเป็นเอกอัครราชทูตประจำประเทศอังกฤษอีกครั้งหนึ่ง ระหว่างนี้หม่อมราชวงศ์สิริกิติ์ ยังคงตั้งใจเรียนเปียโนอย่างขะมักเขม้นเพื่อเตรียมสอบเข้าวิทยาลัยการดนตรีที่มีชื่อเสียงของกรุงปารีส พุทธศักราช ๒๔๙๑ ขณะที่หม่อมเจ้านักขัตรมงคลและครอบครัวอยู่ในปารีส ได้รับเสด็จสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ซึ่งโปรดเสด็จพระราชดำเนินไปทอดพระเนตรโรงงานทำรถยนต์ในกรุงปารีสอยู่เสมอ จนเป็นที่คุ้นเคยและต้องพระราชอัธยาศัย เมื่อสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงประสูติที่วทเหตุทางรถยนต์ในประเทศสวิตเซอร์แลนด์ ต้องประทับรักษาพระองค์ในสถานพยาบาล จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมให้หม่อมหลวงบัวพาบุตร ทั้งสองคือหม่อมราชวงศ์สิริกิติ์และหม่อมราชวงศ์ขุขบาเข้าเฝ้าทูลละอองพระบาทเยี่ยมพระอาการเป็นประจำ จนพระอาการประชวรทุเลาลงและเสด็จกลับพระตำหนักได้

สมเด็จพระราชชนนีได้รับสั่งขอให้หม่อมราชวงศ์สิริกิติ์อยู่ศึกษาต่อที่เมืองโลซานน์ในโรงเรียนประจำชื่อโรงเรียน Riante Rive ซึ่งเป็นโรงเรียนที่มีชื่อเสียงในการสอนวิชาพิเศษแก่กุลสตรี คือ ภาษา ศิลปะ ดนตรี ประวัติวรรณคดี และประวัติศาสตร์

ต่อมาอีก ๑ ปี ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมให้หม่อมเจ้านักขัตรมงคลและครอบครัวมาเฝ้าทูลละอองธุลีพระบาท แล้วสมเด็จพระราชชนนีรับสั่งขอให้หม่อมราชวงศ์สิริกิติ์ต่อหม่อมเจ้านักขัตรมงคลและทรงประกอบพิธีหมั้นเป็นการภายใน ในวันที่ ๑๙ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๔๙๒ ทรงใช้พระอัมรงค์ที่สมเด็จพระราชบิดาทรงหมั้นสมเด็จพระราชชนนีเป็นพระอัมรงค์หมั้น แล้วโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมให้หม่อมราชวงศ์สิริกิติ์ศึกษาต่อไปจนถึงกำหนดตามเสด็จกลับมาถวายพระเพลิงพระบรมศพพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล ในเดือนมีนาคม พุทธศักราช ๒๔๙๓

วันที่ ๒๘ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๙๓ มีพระราชพิธีราชาภิเษกสมรส ณ วังสระปทุม สมเด็จพระศรีสวรินทิราบรมราชเทวี พระพันวัสสาอัยยิกาเจ้า ทรงเป็นประธานพระราชทานน้ำพระพุทธรูปและ เทพนมตร สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช และหม่อมราชวงศ์สิริกิติ์ได้ทรงจดทะเบียนสมรสตามกฎหมาย และในวันนั้น สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้ทรงสถาปนาหม่อมราชวงศ์สิริกิติ์ เป็นสมเด็จพระราชินีสิริกิติ์

วันที่ ๕ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๔๙๓ เป็นวันพระราชพิธีบรมราชาภิเษก สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงรับเฉลิมพระบรมนามาภิไธยว่า “พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว” และทรงเฉลิมพระยศ สมเด็จพระราชินีสิริกิติ์ เป็น สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินี

วันที่ ๕ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๔๙๓ ทั้งสองพระองค์เสด็จกลับประเทศสวิตเซอร์แลนด์เพราะแพทย์ผู้ถวายการรักษาพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว กราบบังคับหมอและนำให้ทรงพักรักษาพระองค์อีกระยะหนึ่ง พุทธศักราช ๒๔๙๔ สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินี มีพระประสูติกาลสมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณราชกุมารี ณ เมืองโลซานน์ ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ เมื่อเจริญพระชันษาได้ ๗ เดือน ทั้งสามพระองค์จึงเสด็จนิวัติประเทศไทยประทับ ณ พระที่นั่งอัมพรสถาน พระราชวังดุสิต สมเด็จพระเจ้าลูกยาเธอ เจ้าฟ้าชีราลงกรมฯ ซึ่งต่อมาคือ พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรรามาธิบดีศรีสินทรมหาวชิราลงกรม มหิตร ภูมิพลราชวรางกูร กิติสิริสมบูรณอดุลยเดช สยามินทราธิเบศร ราชวโรดม บรมนาถบพิตร พระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าสิรินธรเทพรัตนสุภาฯ ซึ่งปัจจุบันเฉลิมพระอิสริยยศเป็น สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าสิรินธรเทพรัตนสุภาฯ ปัจจุบันเฉลิมพระอิสริยยศสมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา เจ้าฟ้ามหาจักรีสิริธร มหาราชiral ลภกรณวรราชภักดี สิริกิจการิพิทยพัฒน์ รัฐส้าภาณการปิยชาติ สยามบรมราชกุมารี และสมเด็จพระเจ้าลูกเธอเจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ฯ ซึ่งปัจจุบันเฉลิมพระอิสริยยศเป็น สมเด็จพระเจ้าน้องนางเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี กรมพระศรีสวางควัฒน วรขัตติยราชนารี ได้ประสูติต่อมาตามลำดับ ณ พระที่นั่งอัมพรสถาน รวมพระราชโอรสและพระราชธิดา ๔ พระองค์

ปลายพุทธศักราช ๒๔๙๘ สมเด็จพระศรีสวรินทิราบรมราชเทวี พระพันวัสสาอัยยิกาเจ้า ผู้ทรงดำรงตำแหน่งสภานายิกาสภาภชาชาติไทยเสด็จสวรรคต พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จึงทรงแต่งตั้งสมเด็จพระบรมราชินีให้ทรงดำรงตำแหน่งสภานายิกาแทน เมื่อวันที่ ๑๒ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๙๙ และในปีเดียวกันนี้ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เสด็จออกทรงพระผนวชตามโบราณราชประเพณี จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมแต่งตั้งสมเด็จพระบรมราชินีเป็นผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ภายหลังเมื่อทรงลาผนวชแล้ว ได้ทรงสถาปนาพระราชอิสริยยศสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีขึ้นเป็น สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ อันมีความหมายว่าทรงเป็นที่พึ่งของประชาชน นับเป็นสมเด็จพระบรมราชินีนาถพระองค์ที่สองของไทยต่อจากสมเด็จพระศรีพัชรินทราบรมราชินีนาถ ซึ่งทรงปฏิบัติราชการแทนพระองค์เมื่อครั้งพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวเสด็จพระราชดำเนินเยือนยุโรป

สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ พระบรมราชชนนีพันปีหลวง ได้ทรงปฏิบัติพระราชกรณียกิจอันใหญ่ทั้งในฐานะที่ทรงเป็นสมเด็จพระบรมราชินีของไทย และในฐานะคู่พระราชพหุทัยแห่ง พระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร กล่าวคือทรงช่วยแบ่งเบาพระราชภารกิจทั้งหลายไปได้เป็นอันมาก ทั้งยังมีพระราชดำริริเริ่มใหม่เพื่อช่วยเหลือประชาชนและพัฒนาประเทศอย่างอนูกอนันต์ ซึ่งโครงการพระราชดำรินี้เหล่านั้นได้ยังประโยชน์มหาศาลแก่ประชาชนสืบมาจนทุกวันนี้

แหล่งข้อมูลจากสำนักพระราชวัง
พิมพ์โดยสถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงเบอร์ลิน

Her Majesty Queen Sirikit The Queen Mother: A Life of Grace and Service

Her Majesty Queen Sirikit The Queen Mother was born in Bangkok as Mom Rajawongse (M.R.) Sirikit Kitiyakara on Friday, 12 August 1932, the eldest daughter and third child of Prince Nakkhatra Mangala, later made Prince Chandaburi Suranath, and Mom Luang (M.L.) Bua (Snidvongs) Kitiyakara.

Her Majesty was named by Queen Rambhai Barni, the Queen of His Majesty King Prajadhipok (Rama VII), as “Sirikit,” meaning the “Splendor” of the “Kitiyakara Family.”

It was a turbulent time in Thailand, or Siam, at that time, with the coup of 24 June 1932, which changed Thailand’s administrative system from an absolute monarchy to a constitutional monarchy. Prince Nakkhatra Mangala, who was then a colonel in the Royal Thai Army, was appointed First Secretary at the Royal Thai Embassy in Washington, D.C. The young M.R. Sirikit was left in the care of her maternal grandfather and grandmother.

At the age of four, M.R. Sirikit was enrolled in a kindergarten at Rajini School, Pak Khlong Talat, in Bangkok. In the early 1940s, when the Pacific War spread to Thailand, and Bangkok was being bombarded more frequently, her parents, out of concern for her safety, had M.R. Sirikit study in St. Francis Xavier Convent School, as it was close to her home. At this school, she began to learn the piano.

Because she had to experience harsh conditions during the war, and with the military background of her father, M.R. Sirikit grew up a strong, determined, disciplined, and patriotic young girl. After the World War, her father was appointed the Ambassador to the Court of St. James, Great Britain, and then Denmark and France. M.R. Sirikit went along with the family, took piano lessons, and studied art, languages, history, and literature.

While in Paris, Prince Nakkhatra and his family had occasion to receive His Majesty King Bhumibol Adulyadej (Rama IX), who was pursuing his studies in Lausanne, Switzerland. The young King Bhumibol occasionally visited Paris and became familiar with the Ambassador’s family. As a daughter of the Thai Ambassador to Paris, M.R. Sirikit joined her family in attending audiences with His Majesty the King. The beautiful daughter of the Thai Ambassador quickly captured His Majesty’s heart.

In October 1948, King Bhumibol has a serious car accident and was hospitalized in Lausanne. He asked M.L. Bua to bring her two daughters on hospital visits. Her Royal Highness Princess Srinagarindra, the Princess Mother, requested that M.R. Sirikit stay on to help nurse the King back to health and pursue her studies at the Pensionnat Riante Rive Boarding School in Lausanne.

On 19 July 1949, the engagement between King Bhumibol and M.R. Sirikit took place privately. Later, on 12 August 1949, a 17th birthday celebration was held for M.R. Sirikit at the Royal Thai Embassy in London. Amidst well-wishers, King Bhumibol took an engagement ring from the host, Prince Nakkhatra, and gave it to M.R. Sirikit; the event was seen as the official announcement of the royal engagement. The simple ring was one presented by Prince Mahidol of Songkla, the Prince Father, to the Princess Mother.

In March 1950, King Rama IX and his fiancée returned to Thailand for the royal cremation of the late King Ananda Mahidol (Rama VIII). The King married M.R. Sirikit in Bangkok on 28 April 1950, when she was bestowed with the royal title of Her Majesty the Queen. On his coronation day, 5 May in the same year, King Rama IX elevated Her Majesty to the full rank of Queen.

His Majesty King Bhumibol Adulyadej The Great and Her Majesty Queen Sirikit The Queen Mother had four royal children:

1. Princess Ubol Ratana, born in Lausanne, Switzerland, on 5 April 1951;
2. His Majesty King Maha Vajiralongkorn Phra Vajiraklaochaoyuhua, born at Ambara Villa, Dusit Palace, on 28 July 1952;
3. Her Royal Highness Princess Maha Chakri Sirindhorn, born at Ambara Villa, Dusit Palace, on 2 April 1955;
4. Her Royal Highness Princess Chulabhorn Krom Phra Srisavangavadhana Chulabhorn, born at Ambara Villa, Dusit Palace, on 4 July 1957.

Since she became Queen, Her Majesty the Queen Mother assisted King Bhumibol Adulyadej in his development work. She has become a role model for Thai people by promoting their well-being. In support of the King’s work, the Queen Mother looked after the Thai people, especially those struggling to earn a livelihood and in need of occupational know-how.

Her Majesty the Queen Mother also initiated many development projects that benefit men, women, and children alike. Her Majesty has also devoted her time, energy, and personal funds to royal functions and activities, as well as numerous royally initiated projects spanning a wide range of areas, including arts and culture and the environment.

Ihre Majestät Königin Sirikit, die Königinmutter: Ein Leben voller Anmut und Hingabe

Ihre Majestät Königin Sirikit, die Königinmutter, wurde am Freitag, dem 12. August 1932, in Bangkok als Mom Rajawongse (M.R.) Sirikit Kitiyakara geboren. Sie war die älteste Tochter und das dritte Kind von Prinz Nakkhatra Mangala, später Prinz Chandaburi Suranath, und Mom Luang (M.L.) Bua (Snidvongs) Kitiyakara.

Ihre Majestät erhielt ihren Namen „Sirikit“ von Ihrer Majestät Königin Rambhai Barni, der Gemahlin von Seiner Majestät König Prajadhipok (Rama VII.). Der Name bedeutet „Pracht der Familie Kitiyakara“.

Es war eine turbulente Zeit in Thailand, damals noch Siam, als ein Staatsstreich am 24. Juni 1932 das Regierungssystem des Landes zu einer konstitutionellen Monarchie veränderte. Prinz Nakkhatra Mangala, damals Oberst der Königlich Thailändischen Armee, wurde zum Ersten Sekretär der Königlich Thailändischen Botschaft in Washington, D.C., ernannt. Die junge M.R. Sirikit wurde in die Obhut ihres mütterlichen Großvaters und ihrer Großmutter gegeben.

Im Alter von vier Jahren wurde M.R. Sirikit in den Kindergarten der Rajini Schule in Pak Khlong Talat in Bangkok eingeschult. In den frühen 1940er Jahren, als sich der Pazifikkrieg auf Thailand ausweitete und Bangkok immer häufiger bombardiert wurde, ließen ihre Eltern sie aus Sorge um ihre Sicherheit die St. Francis Xavier Convent School besuchen, da diese nahe ihrem Zuhause lag. Dort begann sie, Klavier zu lernen.

Da sie während des Krieges harte Zeiten erlebte und ihr Vater einen militärischen Hintergrund hatte, entwickelte sich M.R. Sirikit zu einem starken, entschlossenen, disziplinierten und patriotischen jungen Mädchen.

Nach dem Zweiten Weltkrieg wurde ihr Vater zum Botschafter des Königreichs Thailand in Großbritannien sowie in Dänemark und Frankreich ernannt. M.R. Sirikit begleitete ihre Familie, nahm weiterhin Klavierunterricht und studierte Kunst, Sprachen, Geschichte und Literatur.

Während ihres Aufenthalts in Paris empfingen Prinz Nakkhatra und seine Familie gelegentlich Seine Majestät König Bhumibol Adulyadej (Rama IX.), der in Lausanne in der Schweiz studierte. Der junge König besuchte gelegentlich Paris und lernte die Familie des Botschafters kennen. Als Tochter des thailändischen Botschafters in Paris begleitete M.R. Sirikit ihre Familie zu Audienzen bei Seiner Majestät. Die schöne Tochter des Botschafters eroberte rasch sein Herz.

Im Oktober 1948 erlitt Seine Majestät einen schweren Autounfall und wurde in Lausanne ins Krankenhaus eingeliefert. Er bat M.L. Bua, ihre beiden Töchter zu Besuch mitzubringen. Ihre Königliche Hoheit Prinzessin Srinagarindra, die Prinzessinmutter, bat M.R. Sirikit, zu bleiben, um sich um Seine Majestät zu kümmern und gleichzeitig ihre Studien am Internat Pensionnat Rianté Rive in Lausanne fortzusetzen.

Am 19. Juli 1949 fand die Verlobung zwischen Seiner Majestät und M.R. Sirikit im privaten Rahmen statt. Später, am 12. August 1949, wurde in der Königlich Thailändischen Botschaft in London eine Feier zu ihrem 17. Geburtstag ausgerichtet. Inmitten der Gratulanten nahm Seine Majestät einen Verlobungsring vom Gastgeber Prinz Nakkhatra entgegen und überreichte ihn M.R. Sirikit. Dieses Ereignis wurde als offizielle Bekanntgabe der königlichen Verlobung angesehen. Der schlichte Ring war ursprünglich ein Geschenk von Prinz Mahidol von Songkla, dem Vater Seiner Majestät, an Ihre Königliche Hoheit Prinzessin Srinagarindra, die Prinzessinmutter.

Im März 1950 kehrten Seine Majestät König Bhumibol Adulyadej und seine Verlobte nach Thailand zurück, um an der königlichen Einäscherung Seiner verstorbenen Majestät König Ananda Mahidol (Rama VIII.) teilzunehmen. Am 28. April 1950 heiratete Seine Majestät König Bhumibol Adulyadej M.R. Sirikit in Bangkok, woraufhin sie den königlichen Titel „Ihre Majestät die Königin“ erhielt. An seinem Krönungstag, dem 5. Mai desselben Jahres, erhob Seine Majestät Ihre Majestät in den vollen Rang einer Königin.

Seine Majestät König Bhumibol Adulyadej der Große und Ihre Majestät Königin Sirikit, die Königinmutter, bekamen vier königliche Kinder:

1. Prinzessin Ubol Ratana, geboren am 5. April 1951 in Lausanne, Schweiz;
2. Seine Majestät König Maha Vajiralongkorn Phra Vajiraklaochaoyuhua, geboren am 28. Juli 1952 in der Ambara Villa im Dusit Palast;
3. Ihre Königliche Hoheit Prinzessin Maha Chakri Sirindhorn, geboren am 2. April 1955 in der Ambara Villa im Dusit Palast;
4. Ihre Königliche Hoheit Prinzessin Chulabhorn Krom Phra Srisavangavadhana, geboren am 4. Juli 1957 in der Ambara Villa im Dusit Palast.

Seit ihrer Erhebung zur Königin unterstützte Ihre Majestät Seine Majestät bei seiner zahlreichen Entwicklungsarbeit. Durch ihr Engagement für das Wohlergehen des thailändischen Volkes wurde Ihre Majestät zu einem Vorbild für die Thailänderinnen und Thailänder. Zur Unterstützung der Arbeit Seiner Majestät setzte sich Ihre Majestät insbesondere für jene ein, die um ihren Lebensunterhalt kämpfen mussten und berufliche Fähigkeiten benötigten.

Viele Entwicklungsprojekte, von denen Frauen, Männer und Kinder gleichermaßen profitieren, wurden von Ihrer Majestät initiiert. Ihre Majestät widmete ihre Zeit, Energie und persönlichen Mittel königlichen Aufgaben und Aktivitäten sowie zahlreichen vom Königshaus initiierten Projekten in verschiedenen Bereichen, darunter Kunst, Kultur und Umwelt.

Quelle: Public Relations Department, Royal Thai Government

Gedruckt von der Königlich Thailändischen Botschaft, Berlin